

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: [REDACTED], v řízení zastoupeného [REDACTED], advokátkou se sídlem [REDACTED] proti žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2013, čj: PR/OKC/3/220/2013, sp.zn. S-MHMP 1441733/2013

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 4.12.2013 sp.zn. S-MHMP 1441733/2013 čj: PR/OKC/3/202/2013 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 29.10.2013 čj: MCP6 084556/2013 se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce [REDACTED], advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2013, čj: PR/OKC/3/220/2013, sp.zn. S-MHMP 1441733/2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 29.10.2013, čj: MCP6 084556/2013, o odmítnutí části žádosti žalobce o poskytnutí informace dle zákona o informacích a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh řízení s tím, že dne 14.10.2013 podal žádost o poskytnutí informací. Dne 29.10.2013 Úřad městské části Praha 6 vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti a o podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalobce poukázal na to, že prvostupňový správní orgán jako povinný subjekt odmítl žalobci poskytnout informace k bodu 3, ve kterém žádal o poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům, a částečně nebylo vyhověno jeho žádosti pod bodem 4, ve kterém žádal poskytnutí příloh usnesení. Současně mu bylo sděleno, že informace k bodu č. 1, 2 a částečně 4 bude poskytnuta samostatným sdělením.

Pokud jde o poskytnutí informací o výši odměn, odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu a vyjádřil přesvědčení, že správní orgán byl povinen požadované informace sdělit. Za nesprávnou považuje argumentaci žalovaného, že zaměstnanec veřejné správy není příjemcem veřejných prostředků a že sdělovat výši jemu přiznaných odměn nelze, resp. toto sdělováno s ohledem na ochranu osobních údajů být nesmí. Ve vztahu k argumentaci žalovaného žalobce uvádí, že požadoval informaci o tom, za jaké mimořádné úkoly zaměstnanci odměny obdrželi. Tuto informaci slíbil žalovaný sdělit v samostatném sdělení. Žalobce uvedl, že důvodem pro který své žádosti podal, bylo důvodné podezření na mrhání veřejnými prostředky. Ke kritériu – porovnání závažnosti práva na ochranu osobnosti a práva na informace uvedl žalobce, že se žalovaný v podstatě ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu, ale že se ten závěr netýká veřejné činnosti té které osoby, ale čistě jeho soukromí. Žalobce zdůraznil, že na osoby, které svým rozhodováním mají možnost zasáhnout, a také zasahují, do práv a povinností občanů této země, je kladena větší míra odpovědnosti, ale také větší a rozsáhlejší povinnost se zodpovídat a strpět kontrolu ze strany veřejnosti. Vyjádřil přesvědčení o tom, že má právo požadovat informaci o odměnách zaměstnanců, pokud je jeho požadavek odůvodněn hrubými chybami a nedostatky v práci takových pracovníků. Pokud jde o žalovaným tvrzené narušení motivace a možnost tlaku pro různé zájmové skupiny uvádí žalobce, že pokud zaměstnanec odvádí kvalitní práci, pak žádnému tlaku veřejnosti vystaven nebude ani v případě, že by byly výše jeho odměny zveřejňovány pravidelně bez dalšího. Navíc osoba, která se rozhodne pro práci ve veřejných službách, musí počítat s tím, že její práce bude podrobována větší kontrole. Pokud zaměstnanec vykazuje chyby a nedostatky, jaké jsou vytýkány v konkrétním případě, pak se o nátlak nemůže jednat a nejde o nepřiměřený zásah do osobnostních práv dotčených osob. V daném případě nepřevažuje ochrana osobnosti nad veřejným zájmem, neboť žalobce nepožadoval žádné soukromé údaje. Žalobce také vytýká žalovanému, že pokud jde o jím tvrzený nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, není odůvodněn nijak konkrétně, když žalovaný pouze obecně tvrdí, že právo na ochranu soukromí má přednost před právem na informace. Podle žalobce v daném případě došlo ke zkrácení je práv tím, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Proto žádá, aby soud jeho žalobě vyhověl.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu odmítl, neboť žalobce není oprávněn žalobu podat, navíc v podané žalobě není zřejmé, jakým způsobem se žalované rozhodnutí dotkne práv žalobce. Pokud žalobce odkazuje na judikaturu, uvedl žalovaný, že práva a povinnosti v ČR jsou upravovány zákonem a nikoli precedentem. Citované rozsudky nejsou v dané věci závazné. Žalovaný zdůraznil, že po provedeném testu proporcionality převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na informace. Žalovaný namítl, že poskytování informací o platech zaměstnanců správních orgánů bylo Úřadem pro ochranu osobních údajů shledáno závažným porušením povinnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Poskytování takových informací bylo shledáno zjevně protiprávním a nezákonným postupem. Žalovaný zdůraznil, že fakt, že zaměstnanci veřejné správy za svou práci dostávají plat, ani skutečnost, že může mít v části formální podobu nazvanou „odměna“, není dostatečným argumentem pro to, že jsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona o informacích. Žalobcem navrhovaný výklad považuje za příliš extenzivní. Žalovaný pak citoval z rozsáhlé judikatury, kterou podporuje své závěry uvedené v rozhodnutí. Žalovaný také poukázal na nutnost provedení tzv. testu proporcionality v případě zaměstnanců povinných subjektů, kteří jsou příjemci veřejných prostředků, a u nichž v souvislosti s jejich pracovním zařazením je třeba zvážit, zda se jedná o osoby, u kterých veřejný zájem na zpřístupnění takové informace jednoznačně nepřeváží nad ochranou těchto údajů. Provedení testu proporcionality se přitom sestává ze tří postupných kroků, které spočívají v posuzování vhodnosti, potřebnosti a v porovnání závažnosti stíhávajících se ústavních práv. Po zhodnocení všech skutečností a dopadů poskytnutí či neposkytnutí informace je možno dle žalovaného dojít k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených u dotčených osob není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (tj. kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků), ale znamenalo by pouze nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob. Žalovaný proto dospěl k závěru, že ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územního samosprávného celku. Pokud by přesto byly takové informace podle tohoto ustanovení poskytnuty bez výslovného souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení ustanovení § 5 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, i § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace. Povinný subjekt takový souhlas od dotčených osob neobdržel, není tedy možné žádosti vyhovět a požadované informace poskytnout.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 12. 11. 2015 zástupkyně žalobce poukázala na vývoj názoru na uvedenou právní problematiku, zejména odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 – 62, podle něhož se informace o výši vyplácených platů a odměn zaměstnanců placených z veřejných prostředků zásadně poskytují.

Zástupce žalovaného správního úřadu poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy zmíněné rozhodnutí nebylo vydáno a jím vyjádřený pohled nebyl povinným subjektům znám, pravidla byla nastolena až rok poté. Žalovaný má za to, že rozhodnutí bylo vydáno po právu, avšak pro případ, že by soud shledal potřebu napadené rozhodnutí zrušit, žalovaný požaduje, aby povinnému subjektu byla zachována možnost vypořádat se v novém rozhodnutí s námitkami ke způsobu, jakým žalobce realizuje svá práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem vyplývají následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 14.10.2013 podal žádost na Úřad městské části Praha 6 o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve které se konkrétně domáhal:

1. Poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů, o kterých se zmiňuje usnesení Rady městské části Praha 6 ze dne 25.9.2013, č. 2653/13. Další body se vztahují také k tomuto usnesení.
2. Poskytnutí celkové výše odměn.

3. Poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných těmto jednotlivým vedoucím pracovníkům – Ing.Alena Šindlerová, Mgr.Adéla Veverková, Ing.Petr Malotín, Bc.Ingrid Kejkrťová a Mgr.Lukáš Kos MBA.
4. Poskytnutí příloh usnesení.

Úřad městské části Praha 6 rozhodnutím ze dne 29.10.2013 rozhodl o odmítnutí části žádosti o informace, když žádosti uvedené pod body 1, 2 a částečně 4 vyhověl tak, že informace budou poskytnuty samostatným sdělením a nevyhověl části žádosti o informace uvedené pod bodem č. 3 a částečně 4 s tím, že tyto informace neposkytne. Povinný subjekt uvedl, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených jednotlivým zaměstnancům, kteří pobírají odměnu za práci z veřejných prostředků, není schopno dosáhnout zamýšleného cíle (tj. kontroly vynakládání veřejných prostředků), naopak by zveřejnění informace znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob a v neposlední řadě i do interních pravidel povinného subjektu.

Proti rozhodnutí o částečném odepření informací, podal žalobce odvolání, v němž namítl, že závěry povinného subjektu ohledně provedeného testu proporcionality jsou chybné, informace o odměnách měly být poskytnuty a došlo k upření práva na informace v důsledku nesprávného pochopení zákona a jeho nesprávného výkladu.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti žadatele potvrdil a odvolání podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl se závěrem, že povinný subjekt se dostatečně vypořádal s důvody částečného neposkytnutí, když obsáhle uvedl důvody, které ho k tomuto závěru vedly.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. lze považovat zaměstnance veřejné správy, respektive zda je možno poskytnout informaci o jeho platu, aniž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5As 57/2010 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí. V něm m.j. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výluka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odstavec 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když dle článku 10 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.

Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud již v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výluky z výluky v ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb. dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze také ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažených v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62, dostupném rovněž na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS uvedl:

Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci Österreichischer Rundfunk, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků ...) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- *zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektu*

podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,

- *zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),*
 - *zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu,*
- ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*
- *zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),*
 - *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplňují některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nevhodně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko namátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevytváří konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

V projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu

osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry a úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu ohledně provedeného testu proporcionality a upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, tudíž nejsou správné, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl z uvedených důvodů k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Změnu výkladových pravidel, nastolená rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 55/2012, nelze považovat za průlom do zásady, uvedené v ustanovení § 75 s. ř. s., podle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, protože právní úprava ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu o žalobě nezměnila, posun nastal pouze v rovině výkladové. Městský soud v Praze proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s. Protože se nezákonnost týká i rozhodnutí povinného subjektu, městský soud zrušil s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 3 i toto rozhodnutí.

Podle ustanovení § 16 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Městský soud v Praze dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že uvedené podmínky nejsou zcela splněny, neboť soudu není zřejmé, co je obsahem příloh usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2653/13, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal ve své žádosti pod bodem č. 4. Proto soud nepřistoupil na požadavek žalobce a neuložil žalovanému respektive povinnému subjektu povinnost požadované informace žalobci poskytnout, neboť je na povinném subjektu, aby tyto přílohy posoudil z hlediska možného odepření poskytnutí informací z některého z důvodů, uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb.

Nad rámec výše uvedeného považuje Městský soud v Praze za potřebné poukázat na skutečnost, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 nezabýval pouze hmotně právními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotně právních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta.

Z uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že osoby, které mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Řízení před správními orgány obou stupňů tak bylo v posuzované věci, oproti již uvedenému, postiženo i vadou, spočívající v opomenutí dotčených osob jako účastníků řízení. Jde přitom o podstatnou vadu řízení, jež mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé (viz ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Tuto vadu přitom nebylo možné v řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí zhojit.

Za těchto okolností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení í § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, podle ustanovení § 78 odstavce 3 zrušil i rozhodnutí povinného subjektu a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení řádně vymezí okruh účastníků podle výše uvedeného závazného právního názoru v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu a dále se bude řídit hmotně právními závěry soudu, jež se týkají aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím v nyní posuzované věci.

O nákladech řízení rozhodl soud dle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle kterého úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení jsou v dané věci tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za podání žaloby v částce 3.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, tvořené odměnou [REDAKCE] advokátky, za tři úkony právní služby v hodnotě 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby a účast u jednání soudu dne 7.4.2016) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a třemi režijními paušály po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Soud tedy přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,-Kč, které uložil zaplatit žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. dubna 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová